పారో కథ

అనువాదం:కె .శ్రీకృష్ణ సాయి

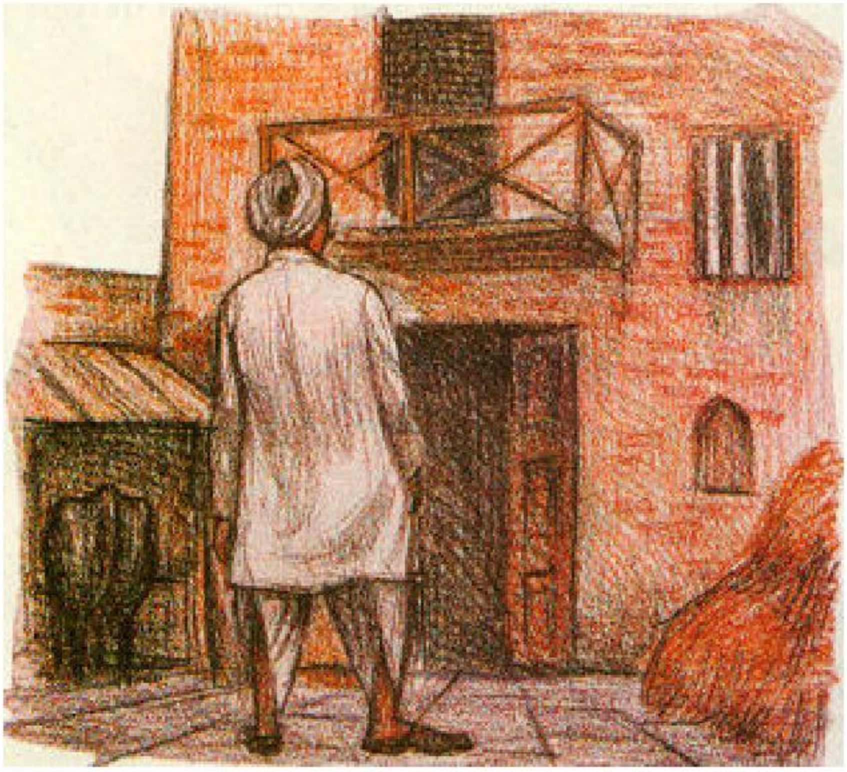
సుభ్రా మెహదీ

సుగ్రా మెహదీ జీవితం:సుగ్రా మెహదీ జీవితం ఒక మహిళ జీవితంలో ఆత్మగౌరవం, ధైర్యం ఎంత ముఖ్యమో తెలియజేస్తుంది. ఆమె నేటి ప్రముఖ ఉర్దూ రచయితల్లో ఒకరు.తన అత్త సాహిబా అబిద్ హుస్సేన్ ప్రోత్సాహంతో ఆమె తన 15వ ఏటనే రచనలు చేయడం ప్రారంభించారు. ఆమె మొదటి నవల “పా వా జౌలాన్” (Pa wa Jaolan) 1973లో ప్రచురితమైంది.సామాజిక దురాచారాల మధ్య పెరుగుతున్న ఒక బాలిక ఎదుర్కొనే కష్టతరమైన పరిస్థితులు ఆమెను ఎంతో ప్రభావితం చేశాయి. ఆమె కథల్లో మహిళలకు మెరుగైన జీవితం కల్పించాలనే ఆకాంక్ష ప్రధానంగా కనిపిస్తుంది.సాంప్రదాయవాద సమాజం విధించే ఆంక్షల సంకెళ్లను తెంచుకుని స్వేచ్ఛగా జీవించేందుకు ఆమె రచనలు మహిళలకు స్ఫూర్తినిస్తాయి.“పారో కీ కహానీ” (Paro Ki Kahani) అటువంటి ఒక ఉర్దూ కథకు అనువాదం.ప్రస్తుతం సుగ్రా మెహదీ ఢిల్లీలోని జామియా మిల్లియా ఇస్లామియా విశ్వవిద్యాలయంలో ఉర్దూ సాహిత్యాన్ని బోధిస్తున్నారు.

పారో కథ

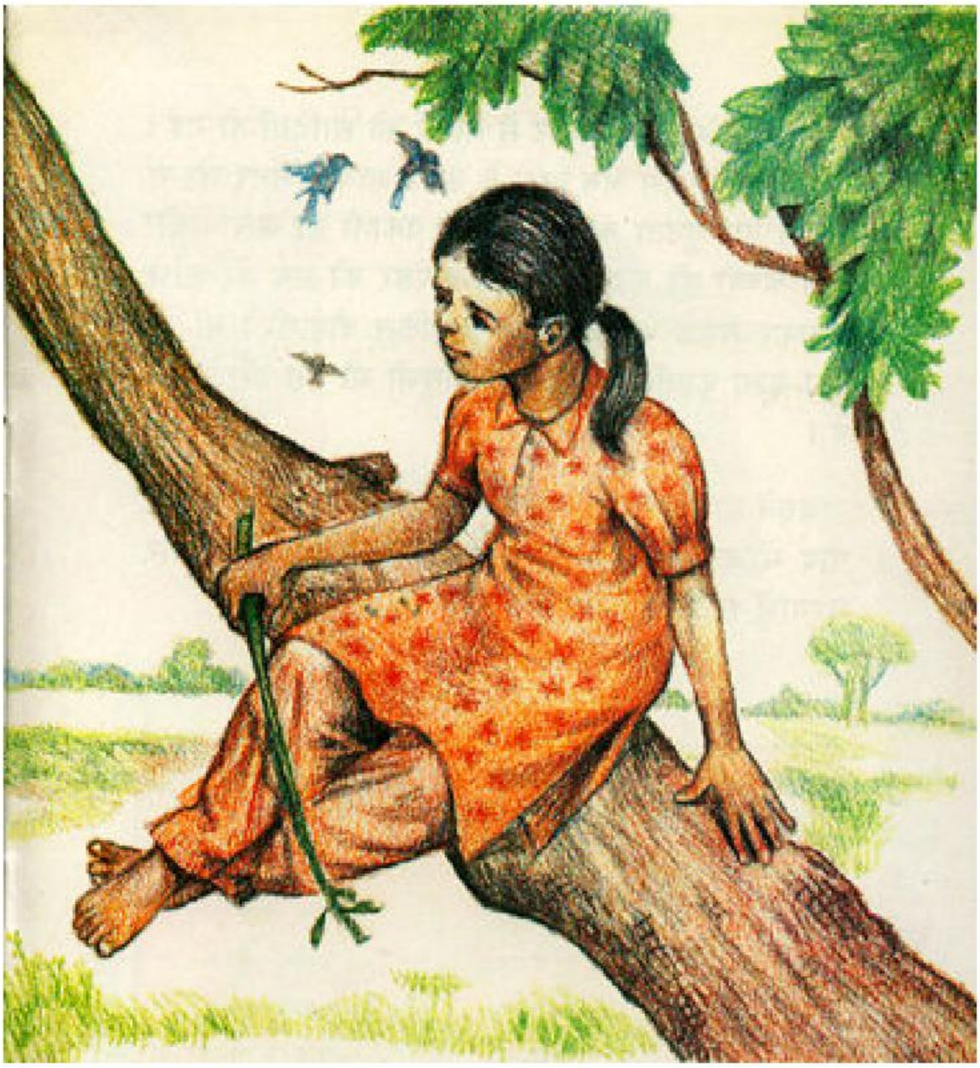

"పార్వతీ, పార్వతీ! పారో, పారో..." అని బాబుజీ ఆమెను పిలిచేవారు. కానీ ఆయన ఆమెను “బేటా” (కొడుకా) అని పిలిచే వరకు ఆమె స్పందించేది కాదు. కానీ ఆయన ఆమెను 'బేటా ' (కొడుకు) అని పిలిచే వరకు ఆమె స్పందించేది కాదు.

అమ్మకు కోపం వచ్చేది. "ఏయ్! నువ్వు తన మనసు పాడు చేస్తున్నావు. మన తలరాతలో కొడుకు లేడు. తను కూడా త్వరలోనే మరో ఇంటికి వెళ్ళిపోతుంది. ఇప్పటి నుంచి తను నోరు మూసుకోకపోతే, తన అత్తగారింటిలో ఏం జరుగుతుంది?"

పారో నలుగురు అక్కచెల్లెళ్లు ఇంటి పనులు చేస్తూ తమ స్నేహితులతో గుసగుసలాడుకునేవారు.

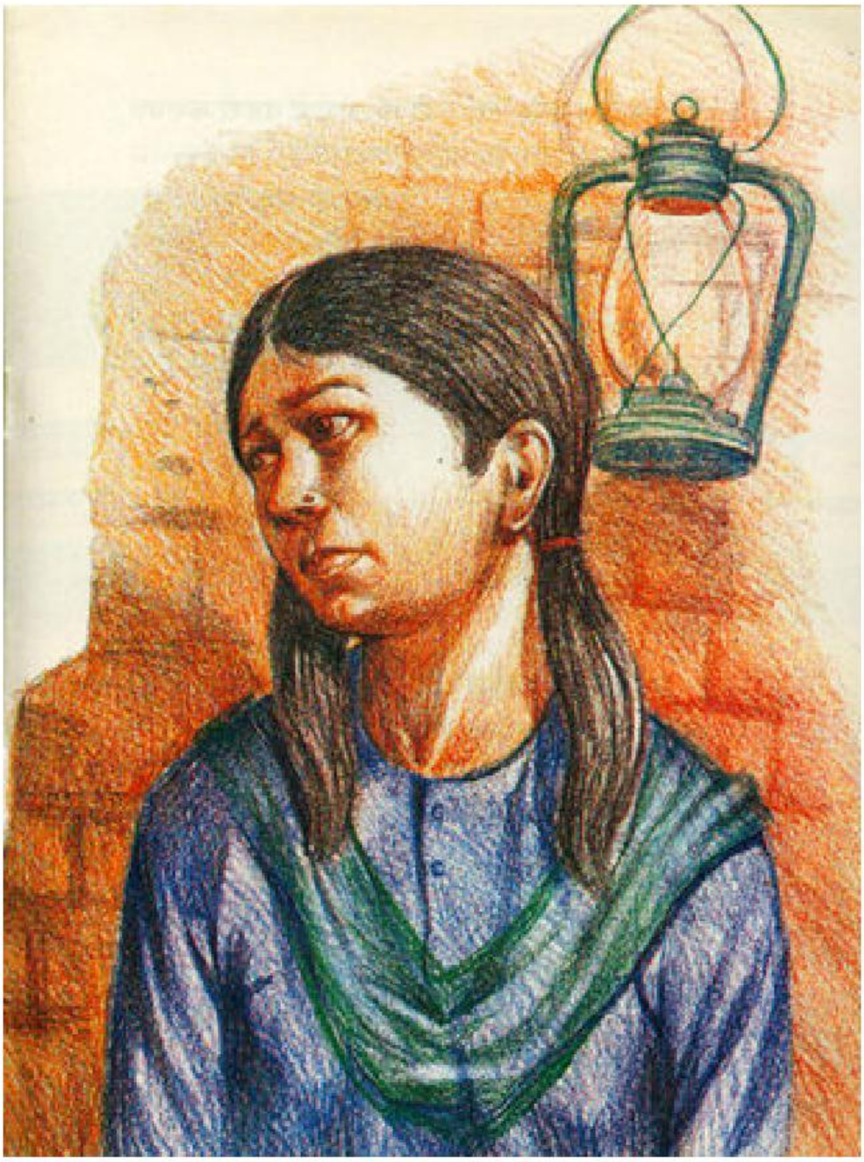
కానీ పారోకు ఇంట్లో ఉండాలనిపించేది కాదు. ఆమె బయట తిరుగుతూ ఉండేది. తండ్రితో కలిసి పొలాలకు వెళ్ళి, గేదెలను మేపేది.

ఆ అక్కాచెల్లెళ్లకు ఒక్కొక్కరికి ఒక సంవత్సరం తేడాతో పెళ్లిళ్లు జరిగాయి. ఆ తర్వాత ఇంటి పనులన్నీ పారో మీదే పడ్డాయి. ఇంట్లో ఉండటం ఆమెకు ఊపిరాడనట్టుగా అనిపించేది. ఆమె రొట్టెలను కాల్చేసేది, పప్పును సరిగ్గా ఉడికించకుండా ఉంచేది. మధ్యాహ్నం వేళల్లో, ఇతరుల చూపులకు దూరంగా ఉండేందుకు సైకిల్‌ను చాలా వేగంగా తొక్కుతూ వెళ్లేది.ఆమె తల్లి ఎప్పుడూ ఆమెను తిడుతూనే ఉండేది. ఇప్పుడు ఆమె తండ్రి కూడా ఆమెను మందలించడం మొదలుపెట్టాడు.అక్కాచెల్లెళ్లు పెళ్లయిన ఒక సంవత్సరం తర్వాత పుట్టింటికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు, వారి చేతుల్లోనో లేదా కడుపులోనో ఒక బిడ్డ ఉండేది. వారి అత్తలు, తోడికోడళ్లు అంతులేకుండా ఏదో ఒకటి గురించి గొణుగుతూ, ఫిర్యాదులు చేస్తూనే ఉండేవారు.

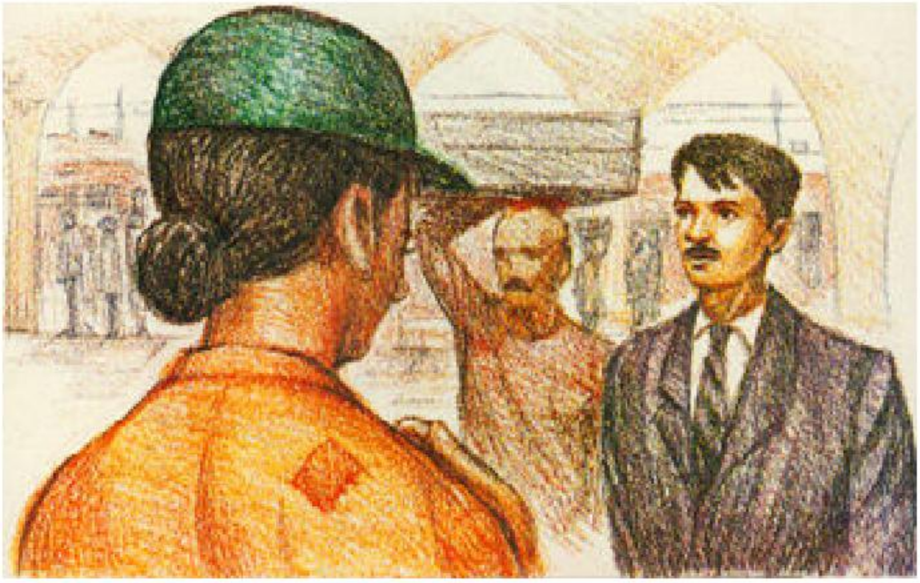

ఒక సంవత్సరం, పంట కోత పూర్తయిన తర్వాత బాబూజీ పారోకు పెళ్లి సంబంధం చూడటానికి బయలుదేరాడు. పారో దేవుడిని ప్రార్థించింది. బాబూజీకి పెళ్లికొడుకు దొరకకూడదని కోరుకుంటూ, ఒక రూపాయి పావలా మొక్కు కూడా మొక్కుకుంది. బాబూజీకి నిజంగానే పెళ్లికొడుకు దొరకలేదు.అయితే ఇప్పుడు తన పరిస్థితి ఏమిటి? అని పారో ఆలోచించింది.**“నేను చపాతీలు ఎందుకు చేయాలి?నేను ఎందుకు పెళ్లి చేసుకోవాలి?ఒక మగవాడి చేతిలో నేను ఎందుకు దెబ్బలు తినాలి?పిల్లల భారాన్ని నేను ఎందుకు మోయాలి?”**

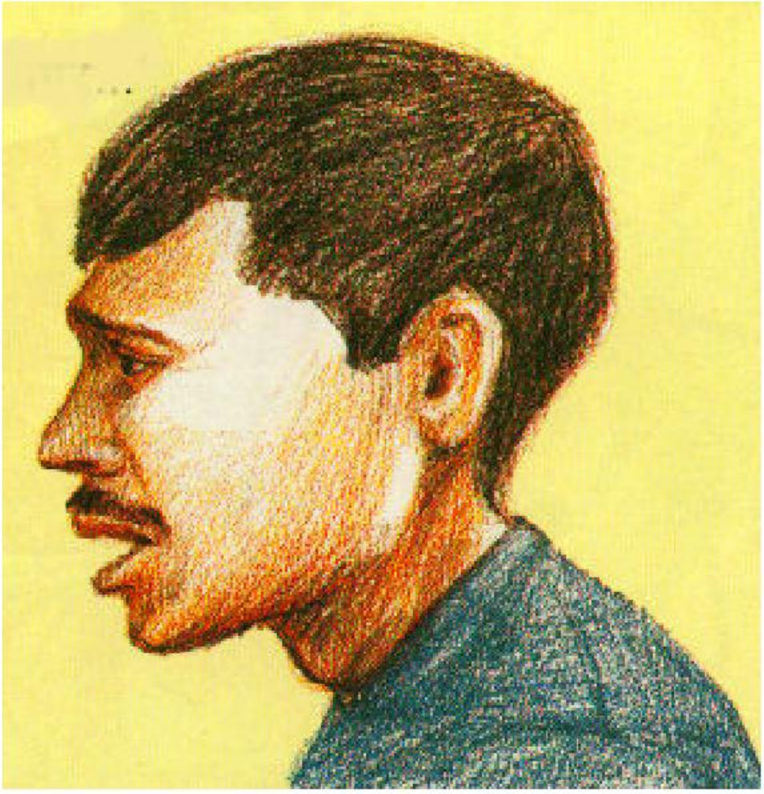
ఒకరోజు, ఇవన్నీ తలచుకుని భయపడిన పారో ఇంటి నుంచి పారిపోయి బెనారస్ నగరానికి చేరుకుంది.కొత్త నగరంలో కూడా అదే ప్రశ్న ఆమె మనసును వేధిస్తూనే ఉంది: “ఇప్పుడు తాను ఏం చేయాలి?”జీవనం సాగించడానికి వివిధ ఇళ్లలో అంట్లు తోముతూ, బట్టలు కుడుతూ ఉండాలా? లేదు!ఆ విసుగు పుట్టించే ఇంటి పనుల నుంచి తప్పించుకోవడానికే ఆమె ఇంత దూరం వచ్చింది. తనకు సంతోషాన్ని కలిగించే ఏదో ఒక పని చేయాలి.అప్పుడే స్టేషన్‌లో నిలబడి ఉన్న రిక్షా కార్మికులు ఆమె కంటపడ్డారు. అదే తన కొత్త జీవితానికి ఆరంభం కావాలని పారో నిర్ణయించుకుంది.

పారో బెనారస్‌లో ఉండి అప్పటికే దాదాపు ఒక సంవత్సరం అయింది.రైలు స్టేషన్‌కు వచ్చి ఆగింది. పారో తన టోపీని సరిచేసుకుంది, తన ప్యాంటును పైకి లాక్కుని సరిచేసుకుంది, ఆపై స్టేషన్ గేటు దగ్గర నిలబడింది.ప్రయాణికులు బయటకు వస్తున్నారు. పారో కళ్లు ఒక ప్రయాణికుడి కోసం వెతుకుతున్నాయి.ఎదురుగా కోటు, ప్యాంటు ధరించిన ఒక యువకుడు వస్తున్నాడు. అతని చేతిలో ఆఫీస్ బ్యాగ్ ఉంది. ఒక కూలీ అతని సామానును మోస్తున్నాడు.పారో కూలీకి సైగ చేసింది. అతని సామానును తన రిక్షాలో పెట్టించి, ఆ యువకుడిని రిక్షాలో కూర్చోమని అడిగింది.

ఆ యువకుడు కాసేపు ఆగాడు. తర్వాత అతను అన్నాడు,“గమ్మో ఖాన్ జంక్షన్‌కి ఎంత తీసుకుంటావు?”“మీరు ఎంత ఇస్తే అంత.”**“ఏయ్! నువ్వు... అంటే...” అంటూ అతను ఆమెను జాగ్రత్తగా పరిశీలించి చూడటానికి ప్రయత్నించాడు.“బాబూజీ, నా పేరు పారో.”**“పారో!”

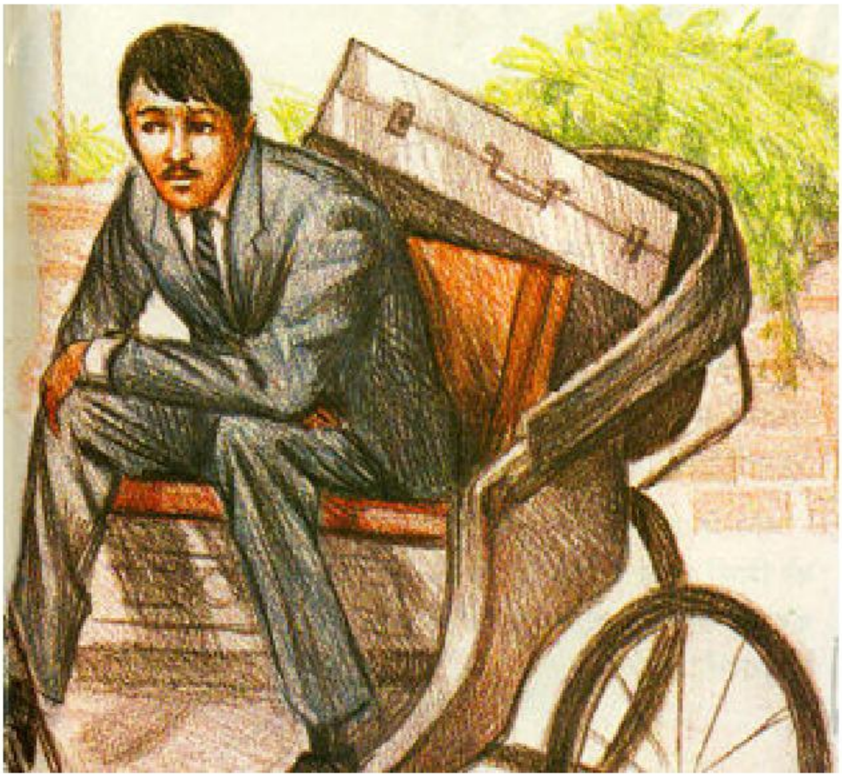

ఖచ్చితంగా. సంభాషణ సహజంగా, మాట్లాడే తెలుగులో ఇలా ఉంటుంది:“అవును బాబూజీ, పారోనే. గమ్మో ఖాన్ చౌక్‌కి మూడు రూపాయలు అవుతుంది.”“సరే. కానీ... నీ పేరు ఏమన్నావు?”“పారో!”“పారో... నువ్వు రిక్షా ఎందుకు నడుపుతున్నావు?”“బాబూజీ, నేను రిక్షా నడపడం మీకేమైనా అభ్యంతరమా?”“అదేం లేదు, కానీ...”ఇలా చేస్తే సంభాషణ

సరే బాబూజీ, చెప్పండి మీరు ఏం పని చేస్తారు?

నేనా? నేను బ్యాంకులో పనిచేస్తాను.

"కానీ బాబూజీ, మీరు ఆసుపత్రిలో ఎందుకు పని చేయరు?""కానీ పారో, అసలు విషయం ఏమిటంటే...""చూడండి సార్, ఎవరి పని వాళ్లది. ఇప్పుడు మౌనంగా కూర్చోండి."అంటూ పారో రిక్షాను గాలిలా వేగంగా ముందుకు పోనిచ్చింది."ఇదిగో గమ్మా ఖాన్ చౌక్ వచ్చేసింది. ఇప్పుడు డబ్బులు ఇవ్వండి."డబ్బులు తీసుకున్న పారో అక్కడి నుంచి వెళ్లిపోయింది.

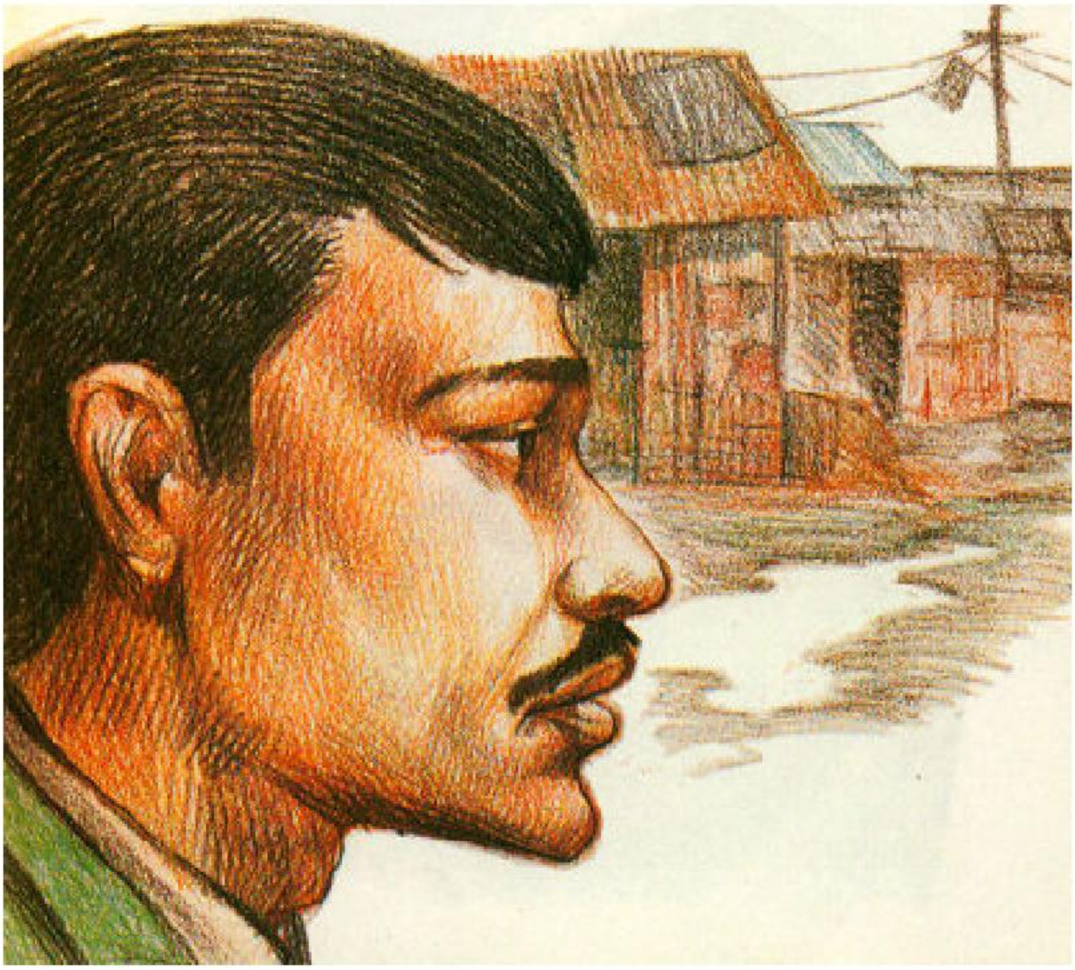
అరీఫ్ భాయ్, ఇదేం నగరం? ఇక్కడ ఆడవాళ్లు కూడా రిక్షాలు నడుపుతారా?

""అయ్యో, ఎంత వింత!

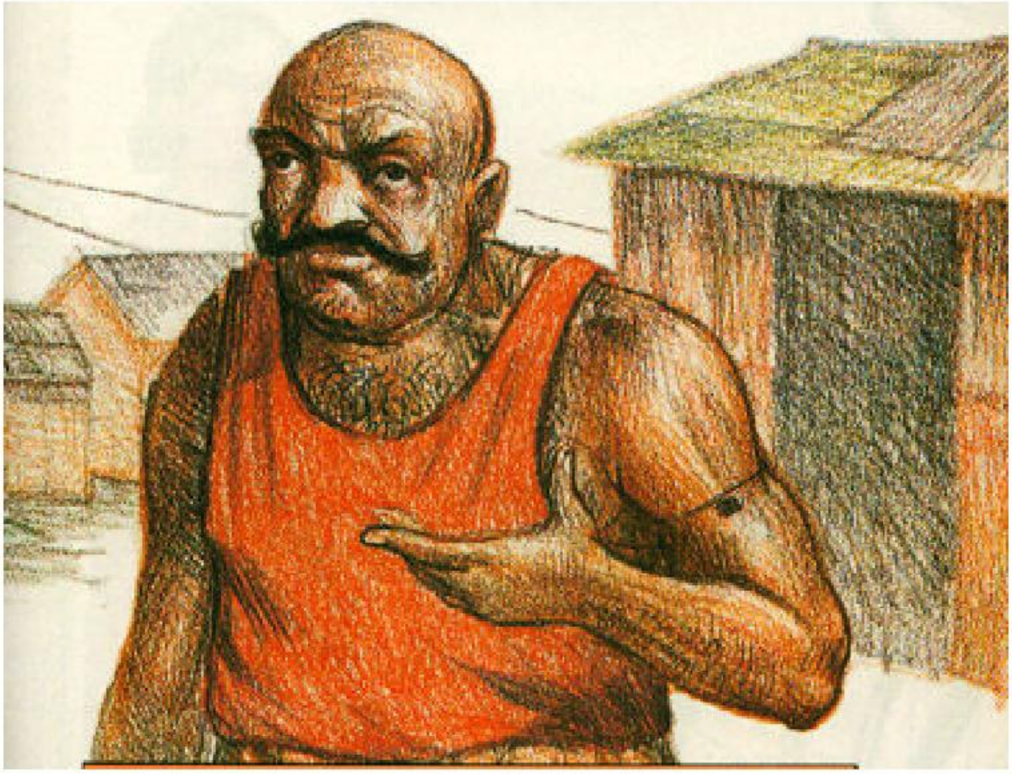
నువ్వు ఆ దెయ్యం రిక్షాలోనే వచ్చావా?" అంటూ మునానీ అమ్మ ఆశ్చర్యంతో తలపై చేయి వేసుకుంది.అరీఫ్ భాయ్ నవ్వాడు."నువ్వు పారోను కలిసి ఉంటావు. ఆమె ఎంత బలమైన మహిళో తెలుసా!"గ్రామంలో పారో గురించి రకరకాల కథలు వింటూ ఉండేవాళ్లం."ఆమె ఒక వేశ్యట.""తన ఇంటికే నిప్పంటించి, తన కుటుంబాన్నంతటినీ నాశనం చేసిందట.""ఆమెకు పిచ్చట.""ఆమె ఒక మంత్రగత్తె అట...

“ఆమె ఒక మంత్రగత్తె!”ఆ యువకుడు కూడా దీన్ని నిజమేనని నమ్మాడు. ఎందుకంటే పారో నిజంగానే అతనిపై ఏదో మాయ చేసింది. అప్పటి నుంచి అతని ఆలోచనలన్నీ పారో చుట్టూనే తిరిగేవి.కానీ పారో అతన్ని దూరం నుంచే చూసి, వెంటనే తన రిక్షాను వేగంగా అక్కడి నుంచి పోనిచ్చేది.అతను మాత్రం ఆమెను పిలుస్తూనే ఉండేవాడు.

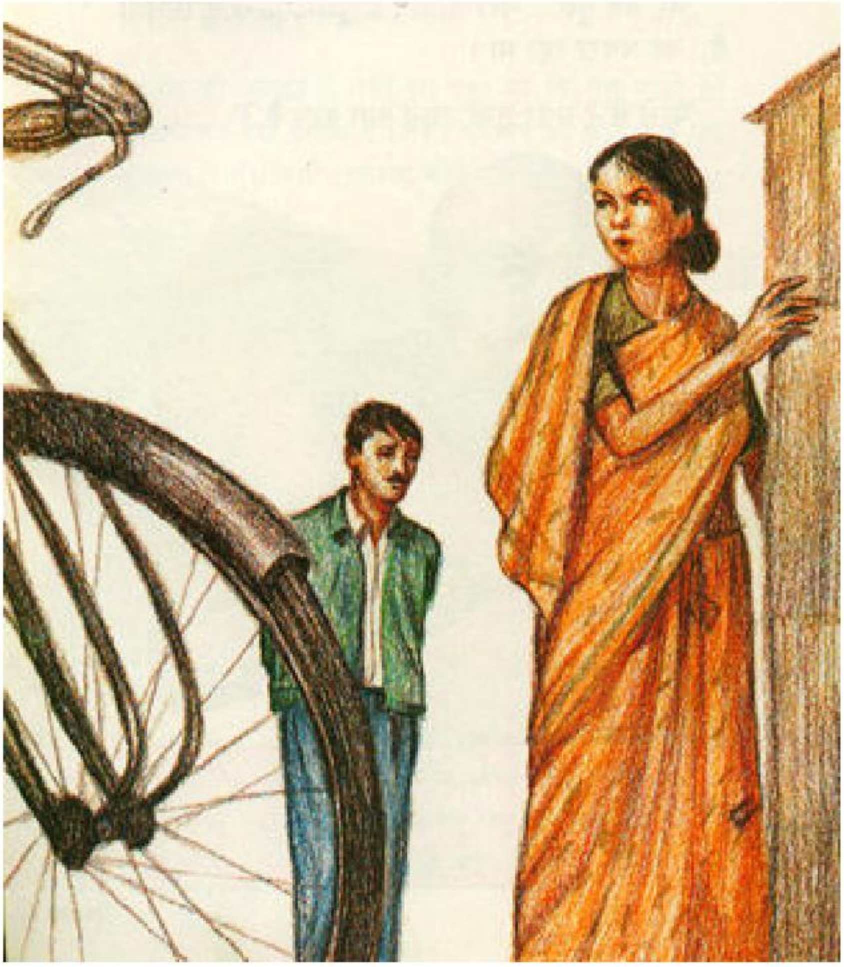

చివరికి ఒకరోజు అతనికి పారో ఎక్కడ ఉంటుందో తెలిసింది. అతను అక్కడికి చేరుకున్నప్పుడు, గది తలుపు లోపల నుంచి గడియ వేసి ఉంది. పారో రిక్షా బయటే నిలిపి ఉంది.పారో తలుపు ఎలా తట్టాలో ఆలోచిస్తూ అతను అక్కడే నిలబడి ఉన్నాడు.అంతలోనే, పక్క గది నుంచి పెద్ద మీసాలు, పైజామా ధరించిన ఒక పహిల్వాన్ బయటకు వచ్చాడు.

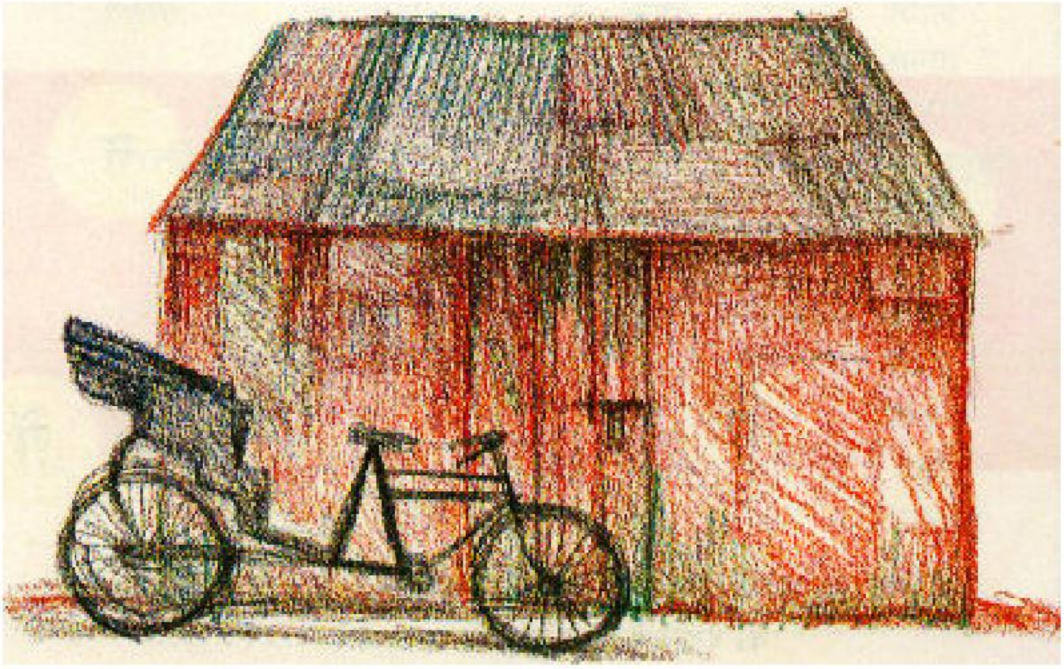

“చెప్పండి సార్, ఏం కావాలి?”“అదీ... నేను... అంటే... పారోను కలవాలి,”అంటూ

అతను కాస్త తడబడుతూ అన్నాడు.“పారోను కలవాలా? కానీ ఆమెతో మీకేం పని?”**

అతను ఏదైనా సమాధానం చెప్పేలోపే,
పారో గది తలుపు ఒక్కసారిగా తెరుచుకుంది

ఆయనకు వేరే పనేమీ లేదు. పారో రిక్షా ఎందుకు నడుపుతుందో ఆలోచిస్తూ ఆయనకు కడుపు మండిపోతోంది!""లేదు పారో! అసలు విషయం అది కాదు.

పారో, నా మాట విను.""చాలు! ఎప్పుడూ 'పారో, పారో' అంటూ మాట్లాడటం ఆపండి.

జాగ్రత్తగా వినండి. నాకు వంట చేయడం ఇష్టం లేదు. అంట్లు తోమడం ఇష్టం లేదు. ఒక మగవాడి చేతిలో దెబ్బలు తినడం ఇష్టం లేదు. అందుకే పారో తనకు నచ్చిన పని చేసుకుంటూ ఉంటుంది. అర్థమైందా?"అంటూ పారో తలుపును గట్టిగా మూసేసింది.